HONEYCOMB 4/2 (July 2003): 49–55

A Christian Perspective on Corruption

Arun SOK NHEP

Corruption is widely practiced in Cambodia. Even some highly respected professionals, such as schoolteachers, medical doctors, and lawyers, are infected by this disease. Corruption has become so common that even Christians—nationals and expatriates alike—often find themselves unconsciously involved in it (let alone a few "believers" who actively practice corruption as part of their strategy to expand the "Kingdom of God").

Since God has called us to live in this society, we should reflect on this problem from his perspective, rather than ignore or overlook it.

The Universality of Corruption

Corruption is a universal social phenomenon with which every society has struggled throughout human history. Each culture has its own definition for corruption, but all consider it to be immoral.

Some define corruption as using a public position for personal benefit. For others it is a means to divert someone from his duty. The former focuses on the action of taking bribes; the latter on offering them. But both actions are fraudulent.

The problem of corruption dates back to the beginning of recorded human history. In the Old Testament, when Samuel spoke to the Israelites after having chosen a king for them, he asked, "From whose hand have I accepted a bribe to make me shut my eyes?"[1] Samuel's question shows that the practice was already known in ancient Israel. Later, when King Jehoshaphat appointed judges for the people of Judah, he urged them to "Judge carefully, for with Yahweh our God there is no injustice or partiality or bribery."[2]

Throughout history, corruption has begun with electoral and political delinquency. Candidates purchase votes with money. Civil servants pay bribes to access higher positions that entitle them to more money and honor. The practice was well known in ancient Roman society. The Romans enacted laws to punish or banish people practicing corruption. In ancient Greece, corruption was often related to judicial affairs. One paid jurists to hand down verdicts that flew in the face of evidence, or paid public officials for improper favors.

Many countries nowadays have laws against fraud in elections, or in political, administrative, and judicial affairs. In modern society, corrupt practices may also take place within the economic system, such as financial manipulation or business corruption. Economic corruption is sometimes practiced at the international level. Business people pay bribes to obtain contracts or markets so that they can make larger profits. They sometimes increase their profits by using inferior materials and cheating on the quality of work provided.

Some governments often fight corruption because it deprives them of finances. Others oppose it because corruption leads to inefficiency (a citizen's needs are met only if he pays for the official's attention).

Corporations fight corruption because it reduces profits. The legal profession opposes bribery because it violates the principle of free and equal justice for all, not just those who can pay for it.

---

[1] 1 Sam 12:3.

[2] 2 Chron 19:7.

Institutions such as Christian churches perceive corruption as an ethical problem. They therefore denounce this practice, as they do other forms of sin.

Riches, Poverty and Corruption

In many societies, corruption is practiced at all levels, from simple day-to-day transactions to high-level state decisions. In such societies, the triad of "riches, poverty, and corruption" are so intertwined that we cannot approach these phenomena separately. Corruption becomes so deeply engrained that it comprises part of "the system"—the way things get done. Parents bribe schoolteachers to give their children good grades, or allow them to graduate. Medical care is accessible only to those who can bribe the practitioner. Officials issue licenses and other approvals if the applicant pays them under the counter, etc.

The first victims in such a society are the poor. Lack of finances denies them access to education or medical care. Those who rule over them often oppress them. National riches are misappropriated—squandered by those in authority. The powerless poor, with no access to "the system," end up exploited, treated unfairly, and abused. Corrupt practices are not punished. Honesty appears to be unrewarded. People begin to perceive all riches and wealth negatively as dishonest gain. This state of affairs contradicts God's intention.

In the Old Testament, especially during the patriarchal period, wealth was often perceived as a sign of God's favor and blessing. "Riches are initially success guaranteed by God to those who observe the laws of the covenant."[3] This positive view of riches is also a concept in Wisdom tradition. For instance, Job received a double reward after proving himself righteous and faithful before God.[4] By contrast,

---

[3]Conrad Boerma, *The Rich, the Poor and the Bible* (Philadelphia: Westminster, 1980) 11.

[4]Job 42:10.

some Old Testament passages state that poverty may result either from God's punishment for violating the Law[5] or from laziness.[6]

But in a corrupt society, these concepts of riches and poverty are inverted. The rich are in fact often those who transgress the laws of God and society, while the poor suffer as victims of the selfishness and covetousness of others. This reversed situation was already known in later Old Testament history, when God condemned the rich and declared himself the defender of the poor and oppressed.[7]

Corruption in Cambodian Society

In Cambodia, corruption is not a new problem. It is part of traditional political mentality. Each "key position" is a "benefit" that one must purchase by money or gift.

We must, however, make distinction between "corruption in high levels" and "small day-to-day corruption." The first is practiced by those who unscrupulously squander national resources. They neither worry about national interest nor concern themselves with the well-being of the poor. This kind of corruption needs to be condemned energetically, not only by individuals, but also by moral forces such as Christian churches.

The second category of corruption concerns ordinary day-to-day transactions in society—e.g., paying an official to obtain papers, or a policeman an imaginary "toll" in order to continue traveling. Fulltime employment should enable someone to feed his family. At the present, in order to live honorably, an average family in Phnom Penh needs a monthly income of US $200. But a schoolteacher, policeman, or soldier earns less than US $50 per month. How can they increase their income and provide honestly for their families? From a Christian moral perspective, I think it is hard to condemn someone involved in corruption in order to feed his family, without trying to find means of helping him meet his daily needs.

[5]Lev 26:14–26; Deut 15:24.

[6]Prov 6:6–11.

[7]Ex 22:21–27; 23:6-7.

Another act of giving is worth mentioning here that in itself is not fraud, but when misused could easily become so. In traditional societies, especially in Asia, a "gratuity" becomes part of interpersonal relations between those who occupy a position of authority and those who do not. In Cambodian society, one never goes to see another person for a favor with empty hands. The "gift" is part of elementary courtesy. However, one must make the distinction between a "gift" to influence the decision and a "gift" as an act of gratitude. The gap between these two is so narrow and slippery that we must rely on much wisdom when we find ourselves in such a situation.

For instance, all of us are aware that local authorities often require Christians to pay $500 for permission to open a church or a Christian ministry. I think paying $500 to a village chief for his personal gain in order to obtain authorization for evangelism, church planting, or other holistic ministry, is reprehensible. But if the law requires you pay this amount into local administrative coffers, this entails no corruption. After you get the license, you are free to offer a gift to the village chief as recognition for the service he has provided, and I think this is culturally acceptable.

We must keep in mind that corruption takes place when a gift influences the decision of its recipient.

The Christian Attitude and Biblical Teaching toward Corruption

In *Christian Social Ethics, Exerting Christian Influence*,[8] Rasmussen describes two categories of reaction vis-à-vis the problem of corruption.

1. Righteous indignation: Those who react this way consider themselves blameless. They separate society in two exclusive classes: the bad and the good, but forget that all human hearts contain a mixture of both.

---

[8]Albert Terrill Rasmussen, *Christian Social Ethics, Exerting Christian Influence* (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, 1956).

2. Cynical Complacency: Those who react this way oppose the above moralist attitude, and excuse corruption as simply a part of human nature. They regard corruption as a reality of life, and therefore adopt an attitude of complacency. They hold this cynical and conformist attitude, and tend to compare corruption in their society to the worst ones.

I believe that as Christians we should react to this problem with humble recognition of our own involvement, rather than considering ourselves innocent and only blaming others. Instead of either condemning or ignoring the problem, Christians should actively critique the morality of the society we belong to, while simultaneously sharing responsibility and guilt.

Scripture clearly states God's view of corruption:

"Do not pervert justice or show partiality. Do not accept a bribe, for a bribe blinds the eyes of the wise and twists the words of the righteous."[9]

Israel's prophets urged justice for all of God's people. They considered corruption as an offense against the justice of God, and announced that such practices would incur punishment from God. They condemned these evil practices, and called for repentance. Amos said:

> You trample on the poor
>   and force him to give you grain.
> Therefore, though you have built stone mansions,
>   you will not live in them;
> though you have planted lush vineyards,
>   you will not drink their wine.
> For I know how many are your offenses
>   and how great your sins.
> You oppress the righteous and take bribes
>   and you deprive the poor of justice in the courts.
> Therefore the prudent man keeps quiet in such times,
>   for the times are evil.
> Seek good, not evil,
>   that you may live.

[9]Deut 16:19; Ex 23:8.

Then Yahweh God Almighty will be with you,
just as you say he is.
Hate evil, love good;
maintain justice in the courts.
Perhaps Yahweh God Almighty will have mercy
on the remnant of Joseph.[10]

Conclusion

When living in a society where corruption has engrained itself in the culture, the Christian should not only condemn the practice, but also individually reflect God's holiness through his or her honest lifestyle. There is often a significant price to pay to be honest.

We must also highlight the value of work as the only valid means to gain income, and as one of the best remedies against corruption and poverty.

Corruption is more than a personal moral issue; it is a national ill that cries out to be cured. As Christians we long for a society free from corruption. Churches are often shy in denouncing this evil, even as it continues to spread, fattening the wealthy and emaciating the poor. Although a minority in this country, we should act as parapets against corruption in society, taking stands clearly. We must, on the one hand, unite to fight all forms of corruption, and on the other, struggle proactively against corruption through our holistic ministries. Throughout history, the church of Christ has always cared for the poor and needy. The church of Cambodia is not exempt from this calling. Our church is growing, and it is now time for us to aspire to maturity. Instead of "delegating" NGO's to fulfill our duties towards to poor, the Cambodian church must become more responsible. Proclamation of the gospel and the concern for the needy must go together.

[10]Amos 5:11–15.

សំណុំនិក្ខេបបទ ៤/២ (កក្កដា ២០០៣)៖ ៥៦-៦៦

ទស្សនៈគ្រីស្ទបរិស័ទចំពោះអំពើពុករលួយ

បណ្ឌិត សុខ ញិបអារុណ

អំពើពុករលួយ តែងតែមានគេអនុវត្តជាទូទៅនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។ សូម្បីតែអ្នកមានអាជីពដែលគួរឲ្យគោរពយ៉ាងខ្ពស់ ដូចជា គ្រូបង្រៀន វេជ្ជបណ្ឌិត និងតុលាការជាដើម ក៏មានការប៉ះពាល់ដល់ជំងឺនេះដែរ ។ អំពើពុករលួយក្លាយទៅជាធម្មតាទៅហើយ មិនថាចំពោះគ្រីស្ទបរិស័ទជាតិ ឬអន្តរជាតិនោះឡើយ ។ ពួកគេរួមចំណែកនៅក្នុងការនេះដោយមិនដឹងខ្លួន (មានគ្រីស្ទបរិស័ទមួយចំនួនតូចអនុវត្តអំពើពុករលួយនេះទុកដូចជាផ្នែកមួយនៃយុទ្ធសាស្ត្ររបស់គេដើម្បី "ពង្រីកអាណាចក្រព្រះ" ។

ដោយព្រោះព្រះត្រាស់ហៅយើងឲ្យរស់នៅក្នុងសង្គមនេះ យើងត្រូវតែឆ្លុះបញ្ចាំងនៅក្នុងបញ្ហានេះចេញពីទស្សនៈរបស់យើងផ្ទាល់ ជាជាងធ្វើជាមិនដឹង មិនឮ ឬមើលរំលង ។

សកលភាពនៃអំពើពុករលួយ

អំពើពុករលួយ ជាបាតុភូតទូទៅនៅក្នុងសង្គម ដែលគ្រប់សង្គមទាំងអស់បានជួបប្រទះអស់រយៈកាលជាច្រើនឆ្នាំកន្លងទៅហើយនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិ ។ វប្បធម៌នីមួយៗមាននិយមន័យរបស់គេចំពោះអំពើពុក រលួយ ប៉ុន្តែគ្រប់គ្នាយល់ថា វាជារឿងអសីលធម៌ ។

អ្នកខ្លះឲ្យនិយមន័យទៅលើអំពើពុករលួយថា ជាការប្រើបុណ្យសក្តិសាធារណៈសំរាប់ផលប្រយោជន៍ខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្តែអ្នកខ្លះឲ្យអត្ថន័យថា ជាការបន្លំដល់នរណាម្នាក់ដោយសារភារកិច្ចរបស់ខ្លួន ។ កាលពីដំបូង គេរាប់វាថាជាសំណូក តែក្រោយមកវាក្លាយទៅជាជំនួនទៅវិញ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការទាំងពីរនេះជាអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ ។

ប្រសិនបើយើងពិនិត្យត្រឡប់ទៅក្រោយវិញ អំពើពុករលួយចាប់ផ្តើមឡើងតាំងតែពីការចាប់ផ្តើមនៃប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្ស ។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ នៅពេលដែលហោរាសាំយ៉ូអែលនិយាយទៅកាន់រាស្ត្រអ៊ីស្រាអែល បន្ទាប់ពីគេបានជ្រើសរើសស្តេចសំរាប់ពួកគេរួចមក គាត់បានសួរថា "តើខ្ញុំបានទទួលសំណូកពីដៃអ្នកណាដើម្បីឲ្យខ្ញុំធ្មេចភ្នែក"[១] សំណួររបស់សាំយ៉ូអែលនេះបង្ហាញឲ្យឃើញថា ពួកគេបានអនុវត្តការនេះតាំងតែពីបុរាណកាលនៃពួកអ៊ីស្រាអែលមកម្ល៉េះ ។ ក្រោយមកពេលដែលស្តេច យេហូសាផាត តែងតាំងពួកចៅហ្វាយសំរាប់ពួកយូដា ទ្រង់បានលើកទឹកចិត្តពួកគេ "ចូរកាត់ក្តីដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ដ្បិតគ្មានសេចក្តីទុច្ចរិតណានៅនឹង ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃយើងរាល់គ្នាឡើយ ក៏គ្មានសេចក្តីលំអៀងទៅខាងឯណា ឬស៊ីសំណូកផង" ។[២]

---

[១] *១ សាំយូអែល ១២:៣*

[២] *២ របាក្សត្រ ១៩:៧*

នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ អំពើពុករលួយបានចាប់ផ្តើមជាបទល្មើសតាមរយៈការបោះឆ្នោត និងរឿងនយោបាយ ។ បេក្ខជននីមួយៗទិញសន្លឹកឆ្នោតដោយទឹកប្រាក់ ។ អ្នកបំរើឯកជនសូកសំណូករកឋានៈខ្ពស់ ដើម្បីឲ្យពួកគេបានទទួលកំរៃច្រើន និងមានកិត្តិយស ។ ការអនុវត្តន៍នេះ ត្រូវបានគេទទួលស្គាល់តាំងតែពីសម័យចក្រភពរ៉ូមមកម្ល៉េះ ។ រ៉ូម៉ាំងបានចេញច្បាប់ដើម្បី ដាក់ទារុណកម្ម ឬកំចាត់មនុស្សដែលអនុវត្តអំពើពុករលួយនេះ ។ នៅក្នុងសម័យបុរាណរបស់ក្រិក អំពើពុករលួយតែងតែមានការទាក់ទងទៅនឹង រឿងតុលាការ ។ មានអ្នកខ្លះសូកលុយដល់អ្នកជំនាញខាងច្បាប់ ដើម្បីទំលាក់ញត្តិចោលចេញពីភស្តុតាងនៅនឹងមុខតែម្តង ឬក៏ឲ្យលុយទៅមន្ត្រីរាជការក្នុងមធ្យោបាយមិនត្រឹមត្រូវណាមួយ ។

សព្វថ្ងៃនេះមានប្រទេសជាច្រើន មានច្បាប់ប្រឆាំងទៅនឹងការក្លែងបន្លំនៅក្នុងការបោះឆ្នោត ឬនៅក្នុងនយោបាយរដ្ឋបាល និងរឿងដែលទាក់ទងទៅនឹងច្បាប់ផ្សេងៗ ។ នៅក្នុងសង្គមទំនើប ការអនុវត្តន៍អំពើពុករលួយអាចកើតមានឡើងនៅក្នុងប្រព័ន្ធសេដ្ឋកិច្ច ដូចជាការចាត់ចែងថវិកា ឬអំពើពុករលួយខាងជំនួញ ។ អំពើពុករលួយខាងជំនួញគឺពេលខ្លះបានអនុវត្តនៅក្នុងកិរិតអន្តរជាតិ ។ អ្នកជំនួញសូកលុយរកទុយយោ ឬទីផ្សារ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចទទួលផលប្រយោជន៍បានកាន់តែច្រើនថែមទៀត ។ ពួកគេ ពេលខ្លះបង្កើនការចំណេញរបស់ពួកគេដោយប្រើរបស់ដែលគ្មានគុណភាព និងបន្លំគុណភាពនៅក្នុងការងារដែលគេផ្តល់ឲ្យ ។

រដ្ឋាភិបាលខ្លះតែងតែប្រឆាំងទៅនឹងអំពើពុករលួយ ពីព្រោះវាធ្វើឲ្យខូចខាតដល់ផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ ។ អ្នកដទៃទៀតប្រឆាំង ដោយព្រោះវានាំទៅរកភាពខ្វះខាត (ប្រជាពលរដ្ឋអាចទទួលអ្វីៗតាមសេចក្តីត្រូវការបាន លុះត្រាតែគេសូកមន្ត្រីឲ្យចាប់អារម្មណ៍មកលើគេ) ។

ហេតុផលដែលគេធ្វើសហប្រត្តិបត្តិការប្រឆាំងទៅនឹងអំពើពុករលួយ ដោយព្រោះតែវាកាត់បន្ថយការចំណេញ ។ អ្នកជំនាញផ្លូវច្បាប់ប្រឆាំងនឹងអំពើ

ស៊ីសំណូក ព្រោះតែវាល្មើសទៅនឹងគោលការណ៍នៃសិទ្ធិសេរីភាព និង យុត្តិធម៌ស្មើគ្នាសំរាប់មនុស្សទាំងអស់ មិនមែនសំរាប់តែអ្នកស្ទូកនោះទេ ។

ស្ថាប័នគ្រិស្តបរិស័ទគិតថា អំពើពុករលួយ គឺជាបញ្ហានៃក្រមសីលធម៌។ ដូច្នេះពួកគេបដិសេធការអនុវត្តន៍បែបនេះ ដូចជារបៀបនៃការធ្វើបាបផ្សេងៗផងដែរ ។

ទ្រព្យសម្បត្តិ ភាពក្រីក្រ និងអំពើពុករលួយ

នៅក្នុងសង្គមជាច្រើន អំពើពុករលួយមានសឹងតែគ្រប់កំរិតទាំងអស់ ចាប់តាំងពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ រហូតទៅដល់កំរិតនៃការសំរេចចិត្តដ៏ខ្ពស់ ។ នៅក្នុងសង្គមដែលធាតុទាំងបីនេះ "ទ្រព្យសម្បត្តិ ភាពក្រីក្រ និងអំពើពុករលួយ" វេញចូលគ្នា យើងមិនអាចបែងចែកបាតុភូតទាំងបីនេះដាច់ចេញពីគ្នាបានឡើយ ។ អំពើពុករលួយក្លាយទៅជារបស់ដែលកប់យ៉ាងជ្រៅទៅក្នុង "ប្រព័ន្ធ" នៃការសំរេចកិច្ចការងារអ្វីមួយ ។ ឪពុកម្តាយផ្តល់សំណូកដល់គ្រូ ដើម្បីឲ្យគ្រូនោះផ្តល់ពិន្ទុល្អដល់កូនរបស់ខ្លួន ឬអនុញ្ញាតឲ្យកូនរបស់ខ្លួនអាចទទួលសញ្ញាប័ត្របាន ។ មន្ត្រីផ្សេងៗអាចចេញច្បាប់ឲ្យ និងយល់ព្រមអ្វីមួយ លុះត្រាតែបេក្ខជននោះស្ទូកពួកគេជាមុន ។ល។

ជនរងគ្រោះដំបូងនៅក្នុងសង្គមបែបនេះគឺជនក្រីក្រ។ ថវិការារាំងពួកគេចេញឆ្ងាយពីការសិក្សា ឬការគាំពារព្យាបាលផ្សេងៗ ។ អស់អ្នកដែលគ្រប់គ្រងនៅពីលើគេតែងតែគាបសង្កត់ពួកគេ ។ ទ្រព្យសម្បត្តិជាតិត្រូវបានអ្នកមានអំណាចប្រើប្រាស់មិនត្រឹមត្រូវ ហើយចាយវាយខ្ជះខ្ជាយ ។ ជនក្រីក្រ ដែលគ្មានអំណាចដែលមិនអាចតភ្ជាប់ទៅនឹង "ប្រព័ន្ធ" បានក៏ត្រូវបញ្ចប់ទៅដោយអ្នកដទៃក្រេបយកផលប្រយោជន៍ទាំងអស់ ពួកគេទទួលនូវភាពលំអៀង និងការកេងប្រវ័ញ្ចន៍។ ការប្រព្រឹត្តិអំពើពុករលួយមិនត្រូវបាន ដាក់ទោសឡើយ ។ ភាពស្មោះត្រង់ដូចជាមិនត្រូវបានទទួលរង្វាន់អ្វីសោះ ។ មនុស្សចាប់ផ្តើមយល់ដឹងពីអភិជន

ភាព និងទ្រព្យសម្បត្តិក្នុងផ្លូវអវិជ្ជមាន នៅពេលដែលភាពមិនស្មោះត្រង់រិតតែទទួលផលចំណេញ ។ ចំពោះរឿងនេះ ពិតជាប្រឆាំងទៅនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះហើយ ។

នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ជាពិសេសនៅក្នុងសម័យបិតុធិបតេយ្យ ទ្រព្យសម្បត្តិត្រូវបានទទួលស្គាល់ថា ជាសញ្ញាដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ និងជាព្រះពរ ។ "ទ្រព្យសម្បត្តិ គឺជាសញ្ញានៃការទទួលជោគជ័យដែលព្រះប្រទានពរដល់អស់អ្នកណាដែលរក្សាក្រិត្យវិន័យនៃការតាំងសញ្ញារបស់ព្រះអង្គ" ។[៣] គំនិតវិជ្ជមាននៃទ្រព្យសម្បត្តិបែបនេះ គឺជាគំនិតនៅក្នុងទំនៀមទំលាប់នៃគតិបណ្ឌិត ។ ឧទាហរណ៍ ដូចជាយ៉ូបទទួលព្រះពរទ្វេមក ពីព្រះបន្ទាប់ពីគាត់ពិសោធខ្លួនគាត់នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ថា គាត់សុចរិត និងស្មោះត្រង់ ។[៤] ផ្ទុយទៅវិញ ខព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ខ្លះចែងថា ភាពក្រីក្រប្រហែលជាលទ្ធផលនៃការដាក់ទារុណកម្មមកពីព្រះដោយព្រោះការល្មើសនឹងក្រិត្យវិន័យ[៥] របស់ព្រះអង្គ ឬក៏មកពីភាពខ្ជិលច្រអូស ។[៦]

ប៉ុន្តែនៅក្នុងសង្គមពុករលួយ ទស្សនៈស្តីអំពីទ្រព្យសម្បត្តិ និងភាពក្រីក្រគឺមានភាពផ្ទុយគ្នា ។ តាមពិតអ្នកមាន គឺជាអស់អ្នកដែលតែងតែល្មើសទៅនឹងច្បាប់របស់ព្រះ និងសង្គមចំណែកឯអ្នកក្រវិញរងទុក្ខដូចជាជនរងគ្រោះក្រោមភាពអាត្មានិយម និងភាពលោភលន់របស់អ្នកដទៃ ។ ហេតុការណ៍ផ្ទុយគ្នានេះត្រូវបានទទួលស្គាល់នៅក្នុងប្រវត្តិសញ្ញាចាស់ ក្រោយពេលដែលព្រះកាត់ទោសអ្នក

---

[៣] ខនរ៉ាត់ ប៊ីម៉ោ ដែលមានចំណងជើងថា អ្នកមាន អ្នកក្រ និងព្រះគម្ពីរ (ភីឡាដែលភី: វេសមិនស្ទ័រ ១៩៨០) ១១

[៤] យ៉ូប ៤២:១០

[៥] លេវីវិន័យ ២៦:១៤-២៦; ចោទិយកថា ១៥:២៤

[៦] សុភាសិត ៦:៦-១១

មាន ហើយប្រកាសអង្គទ្រង់ជាអ្នកការពារអ្នកក្រីក្រ និងអ្នកដែលត្រូវគេគាបសង្កត់ ។[៧]

ការពុករលួយនៅក្នុងសង្គមកម្ពុជា

នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា អំពើពុករលួយមិនមែនជាបញ្ហាថ្មីទេ ។ វាគឺជាផ្នែកមួយនៃទំនៀមទំលាប់ និងគំនិតនយោបាយទៅហើយ ។ នៅក្នុង "ឋានៈសំខាន់នីមួយៗ" គឺតែងតែមាន "ផលប្រយោជន៍" ដោយព្រោះម្នាក់ៗទទួលបានទឹកលុយឬអំណោយ ។

ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងត្រូវតែបែងចែករវាង "ការពុករលួយនៅក្នុងកំរិតខ្ពស់" និង "ការពុករលួយប្រចាំថ្ងៃ" ។ ការពុករលួយ ទីមួយគឺ អនុវត្តដោយអស់អ្នកដែលប្រើប្រាស់ខ្ជះខ្ជាយប្រភពធនធានជាតិ ។ ពួកគេមិនដែលខ្វល់ខ្វាយពីរឿងជាតិ ឬគិតគូរដល់ជនក្រីក្រនោះទេ ។ ភាពពុករលួយប្រភេទនេះ ត្រូវតែថ្កោលទោសយ៉ាងស្វាហាប់បំផុត មិនមែនដោយបុគ្គលណាម្នាក់ ប៉ុន្តែដោយក្រុមដែលមានសីលធម៌ខ្ពស់ដូចជាពួកជំនុំគ្រីស្ទបរិស័ទជាដើម ។

ការពុករលួយ ទីពីរគឺទាក់ទងទៅនឹងរឿងសាមញ្ញរស់ថ្ងៃនៅក្នុងសង្គម ឧទាហរណ៍ សូកលុយមន្ត្រី ដើម្បីចង់បានក្រដាសស្នាមអ្វីមួយ ឬដល់ប៉ូលីស ដើម្បីបាន "ពន្ធ" ក្លែងក្លាយសំរាប់ឲ្យគេអាចធ្វើដំណើរទៅមុខទៀតបាន ។ ការធ្វើការងារពេញពេលគួរតែអាចចិញ្ចឹមគ្រួសាររបស់ខ្លួនបាន ។ នៅក្នុងបច្ចុប្បន្នកាលនេះ ដើម្បីឲ្យរស់មានកិត្តិយស មធ្យមភាគនៃគ្រួសារមួយដែលត្រូវការចំណូលក្នុងមួយខែគឺ ២០០ដុល្លា ។ ប៉ុន្តែគ្រូបង្រៀន ប៉ូលីស ឬទាហាន ទទួលបានតិចជាង ៥០ដុល្លា ក្នុងមួយខែ ។ តើធ្វើដូចម្តេចដើម្បីឲ្យគេបង្កើនការចំណូលរបស់គេ ហើយចិញ្ចឹមក្រុមគ្រួសាររបស់គេដោយស្មោះត្រង់បាន? សំរាប់ទស្សនៈសីលធម៌

---

[៧] និក្ខមនំ ២២:២១-២៧; ២៣:៦-៧

របស់គ្រីស្តបរិស័ទ ខ្ញុំគិតថា វាជាការលំបាកណាស់នៅក្នុងការដែលយើងថ្កោលទោសនរណាម្នាក់ ដែលពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងអំពើពុករលួយនេះ ដោយព្រោះតែគេត្រូវចិញ្ចឹមក្រុមគ្រួសាររបស់គេ ដោយយើងមិនបានព្យាយាមរកមធ្យោបាយជួយគេឲ្យអាចដោះស្រាយជីវភាពគ្រួសារគ្រប់គ្រាន់បាន ។

សកម្មភាពនៃការជួយកន្លែងនេះ គឺត្រឹមត្រូវ វាមិនមែនជាការបន្លំទេ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងប្រើខុសគឺពិតជាក្លាយទៅជាសំណូកហើយ ។ នៅក្នុងទំនៀមទំលាប់នៃសង្គមផ្សេងៗ ជាពិសេសនៅក្នុងអាស៊ី "ថ្លៃទឹកតែ" ក្លាយទៅជាទំនាក់ទំនងរវាងអ្នកដែលមានឋានៈនៅក្នុងអំណាច និងអ្នកដែលគ្មាន ។ នៅក្នុងសង្គមកម្ពុជាគ្មាននរណាម្នាក់ទៅរកម្នាក់ផ្សេងជួយដោយដៃទទេនោះទេ ។ "អំណោយ" គឺជាផ្នែកមួយនៃការគួរសមយ៉ាងសាមញ្ញ ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏យើងត្រូវតែធ្វើការបែងចែកឲ្យបានច្បាស់អំពីអ្វីដែលជា "អំណោយ" ដែលជះឥទ្ធិពលដល់ការសំរេចចិត្តនិង "អំណោយ" ដែលជាការដឹងគុណ ។ ចន្លោះរវាងពាក្យទាំងពីរនេះ គឺវាមានភាពចង្អៀតណាស់ ហើយក៏មានភាពរអិលដែរ ដែលយើងត្រូវការប្រាជ្ញាយ៉ាងច្រើននៅពេលដែលជួបនៅក្នុងកាលៈទេសៈបែបនេះ ។

ឧទាហរណ៍ យើងទាំងអស់គ្នាដឹងហើយថា រដ្ឋអំណាចនៅក្នុងស្រុកតំរូវឲ្យគ្រីស្តបរិស័ទបង់ ២៥០ ដល់ ៥០០ ដុល្លា សំរាប់ច្បាប់អនុញ្ញាតឲ្យបើកព្រះវិហារ ឬព័ន្ធកិច្ចគ្រីស្តបរិស័ទ ។ ខ្ញុំគិតថា បង់ ៥០០ដុល្លា ដល់រដ្ឋអំណាចដើម្បីផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ដើម្បីឲ្យបានច្បាប់ផ្សាយដំណឹងល្អ បង្កើតពួកជំនុំ ឬព័ន្ធកិច្ចគ្រប់ជ្រុងជ្រោយផ្សេងៗទៀត គឺជាការគួរឲ្យរិះគន់យ៉ាងខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើច្បាប់តំរូវឲ្យអ្នកបង់ក្នុងតំលៃនេះដល់កិច្ចរដ្ឋបាលពិតប្រាកដមែននោះ គឺមិនមែនជាអំពើពុករលួយទេ ។ បន្ទាប់ពីអ្នកទទួលច្បាប់ នោះអ្នកមានសេរីភាពក្នុងការជូនអំណោយដល់មេភូមិទុកដូចជាការដឹងគុណសំរាប់កិច្ចការដែលគាត់បានផ្តល់ឲ្យយ៉ាងនេះខ្ញុំគិតថា ទម្លាប់អាចទទួលយកបាន ។

យើងត្រូវតែរក្សានៅក្នុងគំនិតរបស់យើងថា អំពើពុករលួយកើតឡើងនៅពេលដែលអំណោយជះឥទ្ធិពលទៅលើការសំរេចចិត្តរបស់អ្នកដែលធ្វើ ។

ឥរិយាបថរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ និងសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះគម្ពីរទៅលើអំពើពុករលួយ

នៅក្នុងសៀវភៅ "សីលធម៌សង្គមគ្រីស្ទបរិស័ទ និងការប្រើឥទ្ធិពលរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ"[៨] លោក រ៉ាសប៊ូសេន ពិពណ៌នាអំពីកត្តាពីរយ៉ាងនៃសកម្មភាពទំនាក់ទំនងទៅនឹងបញ្ហាអំពើពុករលួយ ។

១. មិនថ្លៃថ្នូរក៏ហីទៅចុះ ឲ្យតែសុចរិតៈ អស់អ្នកដែលបញ្ចេញសកម្មភាពបែបនេះគិតខ្លួនឯងថាល្អឥតខ្ចោះ ។ ពួកគេញែកសង្គមជាចំហាពីរថ្នាក់ៈ ល្អ និង អាក្រក់ ប៉ុន្តែភ្លេចថា ចិត្តរបស់មនុស្សមានការទាំងពីរលាយគ្នា ។

២. ការអាក្រក់ជារឿងធម្មតាៈ អស់អ្នកដែលបញ្ចេញសកម្មភាពបែបនេះប្រឆាំងទៅនឹងគំនិតខាងលើ ហើយលើកលែងដល់អំពើពុករលួយថា នេះគឺជារឿងធម្មតារបស់មនុស្ស ។ ពួកគេយល់ថា អំពើពុករលួយ គឺជាការពិតនៃជីវិត ដូច្នេះពួកគេស៊ុំគ្រលំយ៉ាងស្រួលជាមួយអំពើពុករលួយ ។ ពួកគេប្រកាន់យកគំនិតនេះ ហើយមានឥរិយាបថសំរបសំរួល ហើយចូលចិត្តប្រៀបធៀបអំពើពុករលួយនៅក្នុងសង្គមរបស់ខ្លួនទៅនិងសង្គមមួយទៀតដែលអាក្រក់ជាងនេះ ។

ខ្ញុំជឿថា ក្នុងនាមជាគ្រីស្ទបរិស័ទ យើងត្រូវតែបញ្ចេញសកម្មភាពចំពោះបញ្ហានេះជាមួយការទទួលស្គាល់ ដោយភាពបន្ទាបខ្លួននៃការចូលរួមរបស់យើងជាជាងយល់ថា ខ្លួនឯងមិនដឹង ហើយបន្ទោសអ្នកដទៃ ។ ជំនួសឲ្យការថ្កោលទោស ឬធ្វើមិនដឹងមិនឮចំពោះបញ្ហានេះ គ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវតែចូលរួមយ៉ាងសកម្ម

---

[៨] អាល់ប៊ឺត ជារីល រ៉ាស់ស្មូសេនក្រមសីលធម៌សង្គមរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ បញ្ចូលឥទ្ធិពលគ្រីស្ទបរិស័ទ (អិនជិលវូដ នៅក្នុងរដ្ឋ នូជើស៊ីៈ ប្រ៊ីនធីស ហាល ១៩៥៦)

ក្នុងការទិតៀនសីលធម៌សង្គមរបស់យើងក្នុងពេលជាមួយគ្នា យើងត្រូវតែចែកចាយការទទួលខុសត្រូវ និងកំហុសនេះ ។

ព្រះគម្ពីរចែងយ៉ាងច្បាស់ពីទស្សនៈរបស់ព្រះចំពោះអំពើពុករលួយៈ "មិនត្រូវបង្វែរសេចក្ដីយុត្តិធម៌ឡើយ ក៏មិនត្រូវលំអៀងចិត្តទៅខាងណា ឬស៊ីសំណូកឲ្យសោះ ដ្បិតសំណូកជាការនាំឲ្យបិទភ្នែកអ្នកប្រាជ្ញ ហើយក៏បង្ខូចពាក្យសំដីរបស់មនុស្សសុចរិតផង" ។[៩]

> ហោរារបស់ពួកអ៊ីស្រាអែល ប្រកាសឲ្យមានសេចក្ដីយុត្តិធម៌ដល់អស់ទាំងរាស្ត្រអ៊ីស្រាអែល ។ ពួកគេយល់ថា អំពើពុករលួយ ជាសេចក្ដីអាម៉ាស់បំផុតដែលប្រឆាំងទៅនឹងភាពយុត្តិធម៌របស់ព្រះ ហើយប្រកាសថា អ្នកណាពុករលួយ អ្នកនោះត្រូវទទួលការជំនុំជំរះមកពីព្រះ ។ ពួកគេកាត់ទោសអំពើពុករលួយ ហើយប្រកាសឲ្យមានការប្រែចិត្ត ។ អេម៉ុសនិយាយថាៈ ដូច្នេះដោយព្រោះឯងរាល់គ្នាតែងញាំញីពួកក្រ ហើយរឹបយកស្រូវពីគេ បានជាឯងរាល់គ្នានឹងសង់ផ្ទះដោយថ្មដាប់ តែមិនបានអាស្រ័យនៅក្នុងផ្ទះនោះទេ ឯងរាល់គ្នានឹងដាំចំការទំពាំងបាយជូរដ៏គាប់ចិត្ត តែមិនបានផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរពីនោះឡើយ ដ្បិតអញដឹងហើយថា អំពើរំលងរបស់ឯងរាល់គ្នាមានសន្ធឹកណាស់ ហើយអំពើបាបរបស់ឯងរាល់គ្នាក៏មានទំងន់ពេកផង គឺឯងរាល់គ្នាហើយជាពួកអ្នកដែលបៀតបៀនមនុស្សសុចរិត ហើយស៊ីសំណូក ព្រមទាំងបង្វែរមនុស្សកំសត់ទុគ៌តមិនឲ្យសំរេចតាមអំណាចច្បាប់ ហេតុនោះមនុស្សដែលមានគំនិតវាងវៃនឹងស្ងៀមនៅក្នុងគ្រាយ៉ាងនេះ

---

[៩] *ចោទិយកថា ១៦:១៩; និក្ខមនំ ២៣:៨*

ដ្បិតជាគ្រាអាក្រក់ហើយ ។ ចូរស្វែងរកសេចក្ដីល្អ កុំរកសេចក្ដី
អាក្រក់ឡើយ ដើម្បីឲ្យឯងរាល់គ្នាបានរស់នៅយ៉ាងនោះ
ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃពួកពលបរិវារទ្រង់នឹងគង់នៅជាមួយ
ឯងជាពិតដូចជាឯងធ្លាប់ហើយថា ចូរស្អប់អំពើអាក្រក់ ហើយ
ស្រឡាញ់អំពើល្អវិញ ចូរតាំងឲ្យមានសេចក្ដីយុត្តិធម៌នៅ
ត្រង់ទ្វារក្រុងចុះ នោះប្រហែលជាព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃពួក
ពលបរិវារ ទ្រង់នឹងប្រព្រឹត្តដល់សំណល់នៃពួកយ៉ូសែប
ដោយករុណាគុណទេដឹង ។ [១០]

សរុបសេចក្ដី

នៅពេលដែលការរស់នៅក្នុងសង្គមដែលមានអំពើពុករលួយបញ្ចូលខ្លួនទៅក្នុងវប្បធម៌ គ្រីស្តបរិស័ទមិនមែនគ្រាន់តែថ្កោលទោសការអនុវត្តន៍បែបនេះតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែម្នាក់ៗឆ្លុះបញ្ចាំងទៅលើភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះតាមរយៈជីវភាពរស់នៅរបស់គេ ។ តែងតែមានតំម្លៃសំខាន់ណាស់ដែលយើងត្រូវទទួលក្នុងភាពស្មោះត្រង់របស់យើង ។

ដូចគ្នាដែរ យើងត្រូវបង្ហាញពីតំម្លៃនៃការងារដែលត្រឹមត្រូវ គឺសមស្របទៅតាមលទ្ធផលចំណេញដែលខ្លួនគួរទទួល ហើយជាមធ្យោបាយដោះស្រាយមួយប្រសើរបំផុតប្រឆាំងទៅនឹងអំពើពុករលួយ និងភាពក្រីក្រ ។

អំពើពុករលួយ ជារឿងមួយដែលលើសពីសីលធម៌ផ្ទាល់ខ្លួន គឺជាជំងឺជាតិដែលកំពុងស្រែករកការធ្វើឲ្យជា ។ ក្នុងនាមជាគ្រីស្តបរិស័ទ យើងស្វែងរកសង្គមណាដែលគ្មានអំពើពុករលួយ ។ ក្រុមជំនុំនីមួយៗតែងតែមានការខ្មាសអៀនក្នុងការបដិសេធការអាក្រក់នេះ ទោះបីជាវានៅតែបន្តរីកសុះសាយធ្វើឲ្យ

---

[១០] *អេម៉ុស ៥:១១-១៥*

អ្នកមានកាន់តែមានឡើងៗ និងធ្វើឲ្យអ្នកក្រកាន់តែទន់ខ្សោយទៅៗ ។ ទោះបីគ្រីស្ត បរិស័ទមានចំនួនតិចនៅក្នុងប្រទេសក៏ដោយ ក៏យើងត្រូវតែបញ្ចេញសកម្មភាព យ៉ាងសកម្មបំផុត ប្រឆាំងទៅនឹងអំពើពុករលួយនៅក្នុងសង្គមដោយឈរលើ គោលជំហរយ៉ាងច្បាស់លាស់ ។ មួយ យើងត្រូវតែរួបរួមគ្នាប្រយុទ្ធនូវរាល់ទំរង់ នៃអំពើពុករលួយ ហើយម្យ៉ាងទៀត យើងត្រូវតស៊ូយ៉ាងសកម្មបំផុត ប្រឆាំងទៅ នឹងអំពើពុករលួយតាមរយៈព័ន្ធកិច្ចគ្រប់ជ្រុងជ្រោយរបស់យើង ។ ឆ្លងកាត់ប្រវត្តិ សាស្ត្រកន្លងទៅក្រុមជំនុំព្រះគ្រីស្ទតែងតែយកចិត្តទុកដាក់ដល់អ្នកក្រីក្រ និងអ្នក ស្រែកឃ្លាន ។ ក្រុមជំនុំកម្ពុជាមិនអាចលើកលែងពីការការត្រាស់ហៅនេះបាន ឡើយ ។ ពេលក្រុមជំនុំយើងមានការរីកចំរើន ពេលនោះហើយដែលយើងត្រូវ ឈានឆ្ពោះទៅរកភាពរឹងមាំ ។ ជំនួសឲ្យការ "ផ្ទេរ" ឲ្យអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលធ្វើការ ដើម្បីជនក្រីក្រ យើងដែលជាក្រុមជំនុំត្រូវតែមានការទទួលខុសត្រូវជាងគេ ទៅទៀត ។ ការប្រកាសដំណឹងល្អ និងការគិតគូរដល់អ្នកស្រេកឃ្លានត្រូវតែទៅ ជាមួយគ្នាដោយមិនអាចអត់ពីគ្នាបាន ។